

Ngày 23 tháng chạp, làm lều láo vài câu sớ Táo Quân, lấy cờ bay lên báo cáo Ngọc Hoàng, mục đích là để xin xỏ này nọ. Sau khi đọc sớ, tâu với Ngọc Hoàng rằng:

-- Kính trình Ngọc Hoàng, thần vốn thân học trò ba chìm bảy nổi, chẳng đâu ra đâu, long đong lận đận, tuổi đã 6 bó lẻ 3 que, mà tay trắng vẫn hoàn trắng tay. Nay được cơ may diện kiến, xin ngài cho thần được... trúng độc đắc lotto để hưởng bù cho 1 bó tuổi còn lại. Xin thánh thượng cứu xét. Thần hứa sẽ... chia tứ-lục với thánh thượng, theo đúng truyền thống chia chác thần đã học được ở quê nhà dưới trần gian, nơi thần đã sinh sống trước kia.

Ngọc Hoàng bấm máy điện toán, máy chạy xoành xoạch một hồi, rồi phán (để ý thấy máy điện toán vẫn còn là loại... xuyên phiếu IBM, thời Việt Nam Cộng Hòa):

-- Theo danh sách đã lập sẵn thì chú mày sẽ được trúng độc đắc sau 7 năm Thiên Đình nữa, tức là 7 ngàn năm thế gian kể từ hôm nay, cộng với năm nay là 2008, thì chú mày sẽ trúng vào năm 9008 dưới thế gian, nếu chú mày khéo tu lúc đó trở lại làm người thì sẽ trúng.

-- Thưa Ngọc Hoàng, cứ tu như thần thì chỉ có nước xuống địa ngục chứ khó mà hơn! mà đợi tới ngày ấy lâu quá thần chịu không nổi, xin ngài làm ơn... gồm sửa lại cho thần được trúng bây giờ, thần đội ơn thánh thượng. Thần sẽ ... cura đôi với thánh thượng!

-- Không được, không được! danh sách đã lập rồi, ở đây đâu giống như ở quê chú mày đâu mà gồm sửa được... Nhưng thôi được, ta cũng có cách, sẽ giải quyết cho người... . Thế chú mày hiện làm gì để sống?

-- Thưa Ngọc Hoàng, thần làm... Ph.D !

-- Hả!? Chú mày mà cũng Ph.D? Tay Thù, tay Cường chúng nó chịu khó miệt mài mà học thì ta còn có thể tin được, chứ chú mày thì ... mà rồi tiếng Mỹ chú mày không đầy cái lá mít làm sao học tới Ph.D ?

-- Dạ, thần làm ở tiệm người Việt, nên cũng không cần tiếng Mỹ lắm !

-- Hả !? Ph.D mà làm ... ở tiệm hả ?

-- Dạ phải. Hạ thần làm ở tiệm phở của người Việt Nam. Tiệm này nấu phở ngon và uy tín lắm nên người ta gọi phôn o-đơ Phở-To-Go cũng nhiều, kể cả dân Mỹ thứ thiệt cũng mê, và hạ thần được bà chủ cho cái chân giao phở tận nhà cho khách, tiếng Mỹ-Việt bà chủ gọi là Phở-Delivery gọi tắt là Ph.D. cho dễ nói! Là như thế thưa Ngọc Hoàng.

-- À, ra thế ! Ta hiểu biết cũng nhiều..., Thiên thượng, Thiên hạ, ta lâu thông mọi chuyện, nhưng cái Ph.D này thì thú thực... nay ta mới biết! Thôi được, cái thân làm Ph.D của chú mày cũng đáng được ta nghiên cứu cho trúng lotto. Vậy thì thế này, tuy danh sách không thể sửa, nhưng năm tới, tới phiên ta trúng số độc đắc, ta sẽ hoán đổi với người, cho người trúng trước. Ta ở trên này lãnh lương nhà Giời cũng đủ sống rồi. Thôi về gửi e-mail cho ta xác nhận yêu cầu, rồi chờ ta giả nhời. Ở nhà Giời, cái gì cũng phải minh bạch.

-- Dạ..?!?! ... Nhưng... thần thấy máy điện toán của ngài từ thời... xuyên phiếu làm sao mà nhận-gửi email ?

-- Chú mày khéo lo! Chuyên viên điện toán nhà Giời làm được hết, đâu cần Bill Gate Bill Ghiếc gì của hạ giới ! Luật nhà Trời cấm nuôi chuột, mà máy PC mới của thế gian chú mày máy nào cũng kèm ít nhất 1 con chuột nên không được nhập vào nhà Trời, chú mày hiểu không ?

-- Dạ, hiểu?! ...Nhưng... thưa Ngọc Hoàng, chuột này đâu phải chuột thiệt đâu mà ngài sợ?

-- Luật là luật! Luật nói cấm chuột thì chuột nào cũng không được !... Ngày xưa con người thế gian chú mày cũng do ta chế ra để chơi, ai dè chúng mày tự sinh đẻ ra đầy đàn, cướp quyền trời đất, đũa nào cũng gian manh, xảo quyệt, quý quái ... chính ta cũng chịu không nổi phải dọn lên đây ở! Bây giờ mà đưa cái thứ chuột PC của chúng mày lên, lúc đầu thì là máy, sau thì thành tinh, lại tự sinh sôi nảy nở, rồi lại gian manh xảo quyệt như chúng mày... thì lúc ấy ta dọn đi đâu, hử ?

Thôi thì bay về, soạn email gửi cho Ngọc Hoàng. ngochoangthuongde@thiencung.gov là email address của ngài, quý bạn có việc gì cần kêu than gì thì gửi.

Chiều ba mươi Tết, đang thiu thiu, mơ màng, thì thấy một ông mập mập, mặc áo thụng có in hình những đồng tiền, và cổ đeo râu chuỗi bằng những đồng xu kẽm xưa, trông giống như ông thần tài ở Tín Nghĩa Ngân Hàng của Nguyễn Tấn Đồi hồi xưa. Đúng rồi, ông thần tài tới thăm.

Chưa kịp hỏi thì thần tài đã lên tiếng:

– Chú mày là Ph.D Oánh thuộc nhóm cựu sinh viên trường đua, phải không?

– Thừa đại ca phải phải! (Tuy thần tài đã tuổi vài trăm hay vài ngàn bô, nhưng trông cũng chỉ cỡ sáu bảy bô như mình thôi nên không dám thừa Cụ hay Bác hay Chú)

– Chú mày có tin vui đây! Ông Cụ sai ta xuống cho chú mày biết.

Run quá, chắc là trúng số đây :

– Thừa đại ca gì thế ạ ?

– Thì cái vụ chú mày xin hoán đổi trúng lotto với Ngọc Hoàng , làm bộ quên hả ?

– Dạ nhớ chứ đại ca, nhưng đâu biết đại ca xuống thăm về vụ đó! Thế ông Cụ đồng ý phải không đại ca ?

– Quân bất hí ngôn! Cụ nói ra là chắc như bấp chứ còn gì nữa ! Đúng một năm nữa kể từ ngày ông Cụ duyệt, chú mày trúng lotto 5 tỉ đôla Mỹ, chú mày lấy 3, còn 2 ta sẽ xuống lấy mang về cho Ông Cụ, như tỉ lệ tứ-lục đã hứa, nhớ chưa ?

Giật mình,...nghĩ thầm sao nhiều quá vậy? Ông Cụ muốn mình tranh đua cùng... Bìu-Ghết chẳng? nhưng bình tĩnh lại:

– Dạ cái gì thì quên chứ... đôla thì nhớ chắc, đại ca !

– Thế chia hết 2 có tiếc không ?

– Dạ không ! còn 3 xài trong 1 bó tuổi còn lại cũng... dư dật rồi đại ca, có thể ... bớt thêm 1 cho đại ca cũng được !

– Thôi, thôi! ta chả cần! Lãnh lương Thiên đình đủ sống rồi.

– Thế ông Cụ có nói gì thêm không ạ ?

– À, có có ! Ông Cụ dặn ta giải thích rõ ràng cho chú mày nghe kéo lại có sự lầm lẫn !

– Nghe gì cơ ạ?

– Thì cái vụ trúng số đó! Ông Cụ nói một năm là năm trên Thiên Cung chứ không phải ở dưới trần đâu. 1 năm Thiên Cung bằng 1 ngàn năm ở dưới trần, như vậy nếu tính năm dưới trần chú mày sẽ trúng vào đầu năm 3009 !

– Trời đất ! tới ngày đó tiểu đệ còn đâu nữa mà chia với xài. Cũng như không!

– Chú mày ráng tu hành, tạo nghiệp tốt, gieo nhân lành, thực hiện hạnh bố thí cho nhiều, từ bi bác ái cho sâu, sống vị tha, yêu tha nhân như chính bản thân mình..., sau chừng vài chục kiếp luân hồi nếu chú mày không bị rơi xuống địa ngục thì năm 3009 chú mày được trở lại làm người, và được trúng số tiền ấy, lúc ấy cũng... đừng quên 2 tỉ của ông Cụ nhé! .

Buồn rầu, chẳng biết nói gì thêm! Thà rằng đi đi một tí mà có ngay còn hơn.

– Này này...

– ????

– Ông cụ nghĩ cũng tội cho cái thân Ph.D nghèo đói của chú mày chờ lâu, nên cho chú mày trúng an ủi 5 triệu vào kỳ xổ ấy, nhưng lãnh ngay bây giờ.

– Trúng 5 triệu bây giờ ấy ạ? Tiền đô hay ... tiền Việt Nam xã-hội-chủ-nghĩa, đại ca ?

– Đô-la Mỹ chứ ai nói chuyện tiền Việt ở đây! Nhưng nhớ là chú mày cũng chỉ được lấy 3 thôi, còn 2 là của ông cụ, theo đúng tỷ lệ tứ-lục chú mày đã hứa. 2 triệu này chẳng đáng là bao nhưng ông cụ đã vô sổ sách đảng hoàng đầu ra đó rồi, không thể sai 1 xu nào cả !

– 2 triệu đô-la Mỹ mà đại ca nói... chẳng đáng là bao, là sao ạ ?

– Chú mày vốn học trò thầy Hào, thầy Diễm, là bạn của tay Chúc, developer Cu, PE Hiễn, giám đốc Thủy..., lại mang danh Ph.D mà sao dốt thế ! Thôi để ta giải thích cho nghe: Ông cụ nói trúng 5 triệu là 5 triệu của năm 3009, tức là sau đây 1000 năm thế gian. Trong một ngàn năm ấy, cứ cho là kinh tế của Mỹ khỏe mạnh thì cứ mỗi 100 năm, lạm phát cũng phải là 4 trăm phần trăm, tức là 4 lần, sau 1000 năm thì cứ 1 đô bây giờ tương đương với $1 \times 4 \times 4 \dots \times 4$ (10 lần số 4) = $4^{10} = 1,048,576$ đô lúc đó, tính chẵn chòi 1 triệu cho gọn....Tới đây chú mày tính được chưa ?

– Dạ, hình như... được! Nhưng đại ca cho... mượn cái máy tính được không ạ ?

– Ta không xài máy tính bao giờ !...Thôi ta cho chú mày 1 bài toán theo... qui tắc tam xuất, cho dễ tính:

1 triệu đô-la lúc đó = 1 đô-la bây giờ,
như vậy: 5 triệu đô-la lúc đó = bao nhiêu đô-la bây giờ ?

chú mày tính được chứ ?

– Dạ ... hình như là chỉ có... 5 đô-la bây giờ phải không ạ ?

– Đúng đúng ! Chú mày cũng còn ... thông minh đấy chứ ! chẳng hồ danh Ph.D, cụ sinh viên trường đua Phú Thọ!

Nói rồi quay lưng tính đi...

– Thừa đại ca !

– ???

– Hình như đại ca chẳng ... thích tiền tí nào cả! Vậy chứ đại ca và các vị sống trên Thiên đình có **hạnh phúc** không ạ ?

– Hạnh phúc ??? Món ăn của hạ giới chú mày há ? Không, trên ấy không có!

–!! ??? Thế trên ấy có lúc nào đại ca ném mùi... **đau khổ** không ạ ?

– Đau khổ ??? Một loại thức uống của hạ giới chú mày há? Không, trên ấy cũng không có!

Thật là lạ. Có một nơi lại chẳng có hạnh phúc cũng chẳng có khổ đau! Thế là thế nào nhỉ? Chưa kịp hỏi tiếp, thần tài đã quay ra cửa đi vùn vụt và biến mất....

Giật mình tỉnh giấc, bán tín bán nghi, chợt nhớ có cái vé lotto chưa dò, bèn mở internet, xem kết quả xổ số thì thấy quả thực trúng được 3 số trong 6 con số, được an ủi... 3 đô-la . Thì ra là ông cụ đã... trừ bém mắt 2 đô-la, theo đúng tỉ lệ... tứ lục! Công nhận kế toán trên Thiên đình đầu ra đó thực, tổ chức minh bạch quốc tế mà có lên đây làm việc thì cũng chỉ... vác bị không mà về thôi.

Nhưng có một điều gây thắc mắc ...: Có một nơi “không hạnh phúc” mà cũng “chẳng khổ đau”!? Là thế nào nhỉ ?

Hình như ở đâu đó cũng có câu nói na ná như vậy, đã từng nghe: “Hoan hỉ chỉ đến với người tâm sâu muộn, sâu muộn chỉ đến với người tâm hoan hỉ. Không hoan hỉ không sâu muộn tâm ta không xao động”

Hoài công vất vả cũng chỉ được có... 3 đô-la ! Thôi thì mua hộp trà 3 đô-la, nhâm nhi và viết cái gì đó về đề tài “không hạnh phúc, không khổ đau”, “không hoan hỉ, không sâu muộn”, biết đâu cũng mua vui được một vài trống canh. “Viết Đề... Mà Chơi !” thôi, quý ái hữu nào thích “đọc đề...mà chơi” chơi xin email về oanh dang2002@yahoo.com ./.

Đặng Q. Oánh (Feb-2008)